

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ КОЙТО СЕ СМЕЕ ПОСЛЕДЕН

chitanka.info

— Стари държавници, моля ви се, бивши дипломати и министри, настоящи партийни лидери... е-е-е... това вече е нечуван скандал!

— Какво има? Какво е станало?

— Ах, то не може да се опише! Дано чужденците не го опишат. Иначе кой ти гледа мене, Теодор Теодоров. Оскубаний, ами България, България се компрометира.

Работата наистина не е шега. Славните рицари от конституционния блок се връщат с пречупени мечове и оскубани перчеми. Кой направи това?

— Една шайка от низки креатури, бивши и днешни разбойници, амнистирани престъпници, детективи, полицаи, оранжеви организатори, приятелите на Прудкина, събрата на Патамански и Димчето... Това са те! — реве сърцераздирателно блокът, реве като бездетна бабичка, сдобила се на старини с мъртва рожба.

— Народът, възмутеният народ! — обяснява героичният Райко Даскалов, който тъй беше заспал към Долни Дъбник, че хемен-хемен да почне зимен летаргичен сън като някоя мечка стръвница.

— Хм... народът, значи. Възмутеният народ. Какво мислите вий, господа, от в. „Зора“, от „Мир“, от „Пряпорец“ и пр.? Народът ли? Ние не вярваме. Хич може ли „възмутеният народ“ да посегне върху свещените особи на г-да блокарските първенци? Нима „народът“ може да лиши Михаил Маджаров от рядката му грива, т.е. от дипломатическите му бакенбарди? Нима мустаците на Теодор Победоносни не са символ на велика България? Нима очилата на д-р Стоян Силистренски не са нужни за дипломатическата ни прозорливост?

— Не, това са разбойници и шайкаджии. Ех, друго беше през стачката в 1919, друго беше на 24 май 1921. Възмутеният народ, никой друг, а възмутеният народ биеше и арестуваше стачниците, народният гняв се изля над Народния дом на 24 май. Тогава не бяха вагабонти и шайкаджии, детективи и разбойници! — тъй пееше дружбашкоблокарското гърло.

— Ех, г-да народняци, г-да демократи, и вий, радикалски господинчета с къси чорапки — който последен се смее, най-добре се смее. Така казват американците. А ние сме почти американци.

— Да, вие злорадствувате, вие се радвате при тези вандалски побоища.

— Моля, ние не ви бием, за да се радваме.

— Народен съд — това е ваш лозунг.

— Може би. Мелодията е наша, но цигулката чужда. И затуй музиката е тъй нестройна, тъй фалшива. А когато вие чуете истинската мелодия на народния съд, когато „приятелите“ на дружбашите, тези, които носят сините резки от камшиците през стачните дни, когато народът, истинският, половин век избиваният и ограбван от селски и градски разбойници народ запретне ръкавите — вие ще чуете тогава страшната песен на народния гняв:

— Стига сте играли на куклички! Мъжки народен съд! На въже и селски туз, и градския спекулант!

Тогава тузът редом с банкера, щом се люшне, трагично ще пошушне: „Народен съд! Уж бе на шега, а сега?“...

Тогава ние ще се смеем. Сега, само се усмихваме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.